

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน ฝ้าแต่ทำตามการกำหนดของพ่อผู้เดียว และพ่อจะรับผิดชอบต่อลูก การกำหนดของพ่อคือ: จดจำพ่อขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา
- คำถาม:** อะไรคือสิ่งซึ่งบอกหลักของลูกๆ ที่ดีและมีคุณธรรม?
- คำตอบ:** พวกเขาทำงานรับใช้ที่ดีมากของการเปลี่ยนหนามให้เป็นดอกไม้ พวกเขาไม่ทิ่มแทงใครเช่นหนาม พวกเขาไม่เคยต่อสู้กับกันและกัน พวกเขาไม่เป็นเหตุของความทุกข์แก่ใคร การเป็นเหตุของความทุกข์ต่อผู้อื่นหมายถึงการทิ่มแทงพวกเขาเช่นหนาม
- เพลง:** เวลากำลังจะผ่านไป

โอมชานติ ลูกๆ ทางจิตที่สุดแสนหวานที่จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบพานอีกครั้งเข้าใจความหมายของเพลงนี้ต่างลำดับกันไปตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ “ต่างลำดับกันไป” ถูกกล่าวไว้เนื่องจากบางคนมีความเข้าใจที่ชั้นหนึ่ง บ้างก็ชั้นสองและคนอื่นก็ชั้นสาม ลูกแต่ละคนนั้นเข้าใจในแบบของตนเอง สติปัญญาของลูกแต่ละคนมีศรัทธาของตนเอง พ่อฝ้าแต่อธิบายว่า: พิจารณาเสมอว่าเป็นชีพบบาผู้ที่กำลังให้การกำหนดผ่านผู้นี้ ลูกเคยทำตามการกำหนดที่เป็นเช่นปีศาจมาเป็นเวลาครึ่งวงจร เวลานี้ให้มีศรัทธาว่า ด้วยการทำตามการกำหนดของพระเจ้า เรือของลูกก็จะสามารถข้ามฟากได้ หากลูกพิจารณาว่าการกำหนดเหล่านี้มาจากมนุษย์ และไม่ใช้จากพระเจ้า ลูกก็จะสับสน พ่อพูดว่า: ทำตามการกำหนดของพ่อแล้วพ่อจะรับผิดชอบต่อลูก พ่อรับผิดชอบต่อกิจกรรมใดก็ตามที่กระทำผ่านผู้นี้ พ่อจะทำให้มันถูกต้อง เพียงฝ้าแต่ทำตามการกำหนดของพ่อ ผู้ที่การจดจำระลึกถึงของเขาถูกต้องแม่นยำ คือผู้ที่ทำตามการกำหนดของพ่อ หากลูกเข้าใจในทุกอย่างก้าวว่า เหล่านี้เป็นการกำหนดของพระเจ้า และลูกทำตามการกำหนดเหล่านั้น ลูกจะไม่มีวันมีประสบการณ์ของการสูญเสีย มีชัยชนะในการมีศรัทธา มีลูกๆ มากมายที่ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ ด้วยการมีความรู้ที่เล็กน้อย พวกเขาก็กลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง และพวกเขาก็มีโยคะน้อยมาก ความรู้หมายถึงการรู้ถึงประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ สิ่งนี้ง่ายดายมาก ผู้คนที่นี้ศึกษาวิทยาศาสตร์อย่างมาก การศึกษานี้ง่ายดายมาก เป็นโยคะที่ต้องใช้ความเพียรพยายาม หากใครบางคนพูดกับบาบว่า เขาคงอยู่อย่างซาบซึ้งมากในโยคะ บาบจะไม่เชื่อเขา บาบเห็นการกระทำของแต่ละคน ผู้ที่จดจำพ่อต้องเป็นผู้ที่น่ารักที่สุด อย่างไรก็ตามเมื่อลูกไม่มีการจดจำระลึกถึง แล้วลูกก็ทำการกระทำที่ผิดๆ มีความแตกต่างของกลางวันและกลางคืน เวลานี้ลูกสามารถอธิบายภาพบันไดได้อย่างดีมาก ในปัจจุบันนี้คือป่าหนาม ไม่ใช่สวน ลูกควรจะอธิบายอย่างชัดเจนว่า บารัตเคยเป็นสวนดอกไม้ สัตว์ป่าจะเคยอาศัยอยู่ในสวนไหม? เพียงเทพเท่านั้นอาศัยอยู่ที่นั่น พ่อคือผู้ทรงอำนาจที่สูงที่สุด และจากนั้นก็เป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุดด้วย ดาด้านี้เป็นผู้ทรงอำนาจที่สูงที่สุดเช่นกัน มีชื่อว่าและมีบราห์มาพ่อแห่งมนุษยชาติ ลูกดวงวิญญาณคือลูกๆ ของชีพบบา และในรูปที่มีตัวตนของลูก ลูกคือพี่น้องชายและหญิง ลูกๆ ของบราห์มาพ่อแห่งมนุษยชาติ ท่านคือปู่ทวดของทุกคน อาคารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ทรงอำนาจสูงสุดนี้ เขียนสิ่งนี้และดูว่าสิ่งนี้เตะสัมผัสสติปัญญาของใครไหม มีชีพบบาและมีบราห์มาพ่อแห่งมนุษยชาติ พ่อของดวงวิญญาณทั้งหมดและพ่อของมนุษย์ทั้งหมด นี่คือการเริ่มต้นที่ดีมากที่จะอธิบายแก่ผู้อื่น อย่างไรก็ตามลูกๆ ไม่ได้อธิบายอย่างสมบูรณ์ ลูกล้มเพราะลูกพัฒนาความหยิ่งโสของการมีความรู้นี้ เป็นราวกับว่าลูกแม้กระทั่งพยายามที่จะมีชัยชนะเหนือบัพดาตา ดาด้านี้พูดว่า: โอเค หากลูกไม่รับฟังพ่อ ก็ให้คิดเสมอว่าเป็นชีพบบาที่กำลังอธิบาย และลูกต้องทำตามการกำหนดของท่าน เป็นพระเจ้าผู้ที่กำลังให้การกำหนดแก่ลูกโดยตรงให้ทำสิ่งนี้และสิ่งนั้น ท่านรับผิดชอบ ทำตามการกำหนดที่พระเจ้าให้ ผู้นี้ไม่ใช่พระเจ้า ลูกต้องศึกษาเล่าเรียนกับพระเจ้า คิดเสมอว่าเป็นพระเจ้าที่กำลังให้การกำหนดแก่ลูก ลักษณะและนารายณ์ก็เคยเป็นมนุษย์แห่งบารัตด้วยเช่นกัน ทั้งหมดเป็นมนุษย์ แต่พวกเขาทั้งหมดเคยเป็นผู้อาศัยของชีวาလာยา เหตุนี้เองทุกคนจึงพูดนมัสต์ต่อพวกเขา อย่างไรก็ตามลูกๆ บางคนไม่ได้อธิบายอย่างสมบูรณ์ หลายคนพัฒนาความหยิ่งโสของความรู้ของพวกเขา หลายคนก็มีข้อบกพร่อง เป็นเพียงเมื่อลูกมีโยคะที่สมบูรณ์เท่านั้นที่บาปของลูกจะถูกปลดเปลื้องได้ การกลายเป็นนายของโลกไม่ได้เหมือนกับกลับไปบ้านป่าของลูก บาบเห็นว่ามายานั้นคว่ำมุกของลูกๆ บางคน และโยนพวกเขาออกไปในท่อน้ำทิ้ง ลูกควรอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อด้วยความสุข และเบ่งบานเต็มที่ เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกอยู่เบื้องหน้าลูก ลูกต้องกลายเป็นเช่นลักษมีและนารายณ์ ด้วยการลืมนี่ ดิกริชของความสุขของลูกจึงไม่ขึ้นสูง บางคนพูดว่าพวกเขาต้องการที่จะมีคนนำสมาธิ เพราะพวกเขาไม่สามารถที่จะจดจำบาบาได้เมื่อพวกเขาอยู่ข้างนอก เนื่องจากลูกไม่อยู่ในการจดจำระลึกถึง บางครั้งบาบาจึงส่งรายการให้ลูกทำตาม แต่ทั้งๆ ที่เป็นเช่นนั้น ลูกก็ไม่นั่งในการจดจำระลึกถึง

สติปัญญาของพวกเขาเฝ้าแต่เร่ร่อนไปที่นั่น บาบายกตัวอย่างของตัวท่านเอง ท่านเคยเป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาที่แรงกล้าของนารายณ์เช่นนั้น ที่ท่านเก็บภาพของนารายณ์ไว้กับท่านเสมอไม่ว่าท่านจะไปไหน อย่างไรก็ตามสติปัญญาของท่านก็ยังคงเร่ร่อนไปทั่วในช่วงเวลาของการกราบไหว้บูชา สิ่งเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นที่นี่ พ่อพูดว่า: ในขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา ลูกควรเฝ้าแต่จดจำพ่อ แต่ลูกๆมากมายต้องการที่จะมีซิสเตอร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อมานำสมาธิสำหรับลูก ไม่มีเหตุผลใดๆที่จะมีการนำสมาธิเป็นพิเศษ บาบายพูดเสมอว่า: อยู่ในการจดจำระลึกถึง! ขณะที่นั่งอยู่ในโยคะ ลูกๆบางคนก็เข้ามาน พวกเขาไม่สามารถจดจำความรู้นี้ หรือมีโยคะได้ และพวกเขาก็เริ่มสับสน ลูกหลายคนมีนิสัยเช่นนั้น ความสงบนั้นเป็นเพียงชั่วคราว และนั่นหมายความว่าพวกเขาไม่มีความสงบตลอดทั้งวัน หากลูกไม่จดจำพ่อขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา แล้วภาระบาปของลูกจะถูกขจัดออกไปได้อย่างไร? ภาระนี้เป็นภาระของครึ่งวงจร เป็นในการพิจารณาตัวลูกเองว่าเป็นดวงวิญญาณและการจดจำพ่อที่ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างมาก แม้ว่าลูกๆมากมายเขียนถึงบาบา และบอกท่านว่าพวกเขาอยู่ในการจดจำระลึกถึงเป็นเวลาเท่านั้นเท่านั้น แต่พวกเขาก็ไม่สามารถที่จะอยู่ในการจดจำระลึกถึงเป็นเวลานานเท่านั้นได้จริงๆ พวกเขาไม่เข้าใจซาหทัยอย่างแท้จริง บาบาคือพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ท่านคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ และดังนั้นลูกควรจะคงอยู่ในความสุข ลูกไม่ควรคิดว่า ถึงอย่างไรลูกก็เป็นของซีพบบาบายอยู่แล้ว มีลูกมากมายเช่นนี้ที่คิดว่าพวกเขาเป็นของบาบายอยู่แล้ว และพวกเขาก็ไม่ได้จดจำท่านเลย หากพวกเขาจดจำท่านจริงๆ พวกเขา ก็จะกลายเป็นอันดับหนึ่ง ลูกต้องมีสติปัญญาที่ดีมากเพื่อที่จะอธิบายให้แก่ผู้อื่น เรากำลังสรรเสริญบาร์ต เมื่อครั้งที่โลกนี้เคยใหม่ ก็มีอาณาจักรของเทพ เวลานั้นเป็นโลกเก่า ยุคเหล็ก นั่นคือดินแดนแห่งความสุขและนี่คือดินแดนแห่งความทุกข์ เมื่อบาร์ตเคยเป็นยุคทอง ก็เป็นอาณาจักรของเทพ ผู้คนถามลูกว่า: เราจะเชื่อได้อย่างไรว่ามันเคยเป็นอาณาจักรของพวกเขา?” ความรู้ที่ช่างน่ามหัศจรรย์ ไม่ว่าอะไรก็ตามที่อยู่ในโชคของแต่ละคน และไม่ว่าความเพียรพยายามใดก็ตามที่ลูกแต่ละคนทำนั้นก็มองเห็นได้อย่างชัดเจน ลูกสามารถบอกได้จากกิจกรรมของพวกเขา ไม่ว่าอย่างไรก็ตามลูกก็คือมนุษย์ทั้งในยุคทองและในยุคเหล็ก ดังนั้น เหตุใดผู้คนถึงไปและก้มศีรษะของพวกเขาเบื้องหน้ารูปบูชาเหล่านั้นล่ะ? พวกเขาถูกเรียกว่านายแห่งสวรรค์ เมื่อใครบางคนตาย พวกเขาพูดว่าคนนั้นคนนี้ได้กลายเป็นชาวสวรรค์ พวกเขาแม้กระทั่งไม่เข้าใจสิ่งนั้น เวลานั้นทุกคนเป็นชาวนรก ทุกคนจะต้องเกิดใหม่อย่างแน่นอนที่นี่ บาบายเฝ้าแต่สังเกตพฤติกรรมของทุกคน บาบายต้องพูดในลักษณะที่ธรรมดาเช่นนั้นกับลูกบางคน ท่านต้องดูแลลูก พ่ออธิบายทุกสิ่งอย่างชัดเจนมาก ลูกเข้าใจว่าสิ่งนี้ลูกต้อง แล้วเหตุใดลูกจึงยังคงกลายเป็นหนามใหญ่เหล่านั้นล่ะ? ด้วยการเป็นเหตุของความทุกข์ให้กับกันและกัน ลูกก็กลายเป็นหนาม ลูกไม่ทิ้งนิสัยนั้นเลย พ่อผู้เป็นคนสวนเวลานี้กำลังเพาะปลูกสวนดอกไม้ ท่านเฝ้าแต่เปลี่ยนแปลงลูกจากหนามให้เป็นดอกไม้ นี่คืองานของท่าน ใครก็ตามที่เป็นหนามจะสามารถเปลี่ยนผู้อื่นให้เป็นดอกไม้ได้อย่างไร? ลูกยังคงต้องระมัดระวังเกี่ยวกับคนที่ลูกส่งไปที่นรกสวรรค์ ลูกๆที่ดีและมีคุณธรรมคือผู้ที่ทำงานรับใช้ที่ดีของการเปลี่ยนหนามให้เป็นดอกไม้ พวกเขาไม่ได้ทิ่มแทงใครเช่นหนาม นั่นคือพวกเขาไม่ได้เป็นเหตุของความทุกข์แก่ผู้ใด พวกเขาไม่เคยบราในหมู่พวกเขาเอง ลูกๆต้องอธิบายอย่างถูกต้องแม่นยำมาก ไม่มีเรื่องของการดูหมิ่นผู้ใดในสิ่งนี้ ซีพแจนตีเวลานี้กำลังจะมาถึง และดังนั้นลูกควรจัดนิทรรศการมากมาย ลูกสามารถจัดนิทรรศการเล็กๆ ด้วยเช่นกันและอธิบาย: “กลายเป็นชาวสวรรค์ในหนึ่งวินาที นั่นคือจากการเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์และคดโกงกลายเป็นผู้ที่บริสุทธิ์และสูงส่ง ได้มาซึ่งการหลุดพ้นในชีวิตในหนึ่งวินาที” พวกเขาไม่เข้าใจแม้กระทั่งความหมายของการหลุดพ้นในชีวิต เป็นในเวลานี้เช่นกันที่ลูกเข้าใจ ทุกคนได้รับการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิตจากพ่อ อย่างไรก็ตาม ลูกต้องเข้าใจละครด้วยเช่นกัน ผู้ที่อยู่ในศาสนาอื่นจะไม่ไปสวรรค์ ทุกคนจะกลับไปยังสัดส่วนของตนเอง แล้วพวกเขาก็จะลงมาในเวลาของเขาเองเพื่อก่อตั้งศาสนาของพวกเขา สิ่งนี้ลูกแสดงอย่างชัดเจนในภาพต้นไม้ ไม่มีใครนอกจากสัทกูรูเดียวที่สามารถให้การหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลสแก่ทุกคน อย่างไรก็ตามมีกูรูมากมายที่สามารถสอนความเลื่อมใสศรัทธาแก่ลูก ไม่มีกูรูที่เป็นมนุษย์ใดสามารถให้การหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลสได้ ลูกเพียงแต่ต้องใช้ปัญญาที่จะอธิบาย ลูกต้องใช้สติปัญญาของลูกในสิ่งนี้ ละครนี้ถูกแสดงอย่างน่ามหัศจรรย์ มีลูกๆน้อยมากที่คงอยู่อย่างซบเซาในสิ่งนี้ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน และเวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสเตกับลูกๆ ทางจิต

คลาสกลางคืน - 18/03/68

ในความเป็นจริงลูกไม่จำเป็นต้องโต้แย้งเกี่ยวกับคัมภีร์ ประเด็นหลักคือการจดจำระลึกถึง และการเข้าใจตอนเริ่ม ตอนกลางและตอนจบของโลก ลูกต้องกลายเป็นผู้ปกครองโลก ลูกเพียงแต่ต้องเข้าใจความจริงนี้ มีการจดจำของเวลานี้ว่า ลูกได้รับการหลุดพ้นในชีวิตในหนึ่งวินาที ต้องเป็นความประหลาดใจสำหรับลูกๆว่า ความเลื่อมใสศรัทธานั้นยาวนานถึงครึ่ง

วางใจ และไม่มีความรู้นี้แม้เพียงน้อยนิดที่สุด เพียงพอเท่านั้นที่มีความรู้นี้ ลูกต้องรู้สิ่งนี้จากพ่อ พ่อที่นั่นแสนจะพิเศษ และเหตุนี้เองจึงมีเพียงหนึ่งกำมือจากหลายล้านปรากฏขึ้น ครูเหล่านั้นจะไม่พูดเช่นนี้ ผู้เดียวที่พูดว่า: "ฉันเป็นพ่อ ครู และครู ดังนั้นผู้คนจึงสงสัยเกี่ยวกับสิ่งนี้เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้" บารัตกล่าวได้ว่าเป็นประเทศแม่เพราะชื่อของอัมบ้า(เทวีผู้เป็นแม่) เป็นที่รู้จักอย่างดีมาก พวกเขาใช้เวลามากมาย(งานออกร้าน)ให้กับอัมบ้า คำว่า "อัมบ้า" นั้นอ่อนหวาน เด็กเล็ก ๆ รักแม่ของเขามากเพราะเธอให้อาหารพวกเขา ให้พวกเขาดื่ม และดูแลพวกเขา อย่างไรก็ตามจะต้องมีพ่อของอัมบ้าด้วย ลูกคนนี้ถูกนำมาเลี้ยง เธอไม่มีสามี นี่เป็นบางสิ่งใหม่ ประชาชาติบราห์มาอย่างแน่นอนจะนำลูกๆมาเลี้ยง พ่อผู้เดียวเท่านั้นมาและอธิบายสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ให้แก่ลูก มีเมลามากมายให้กับอัมบ้าเกิดขึ้น และเธอได้รับการกราบไหว้บูชาเพราะลูกคนนั้น(มามา) ได้ทำงานรับใช้มาแล้วมากมาย ไม่มีใครสามารถสอนลูกๆมากมายเท่ากับจำนวนคนที่มามาได้สอน มามานั้นเป็นที่รู้จักอย่างดีมาก และมีการจัดเมลาใหญ่โตขึ้นมากมาย ลูก ๆ รู้ว่า เป็นพ่อผู้ที่ได้มาและอธิบายความลับของตอนเริ่ม ตอนกลาง และตอนจบให้กับลูกๆ ลูกๆรู้เกี่ยวกับบ้านของพ่อด้วยเช่นกัน ลูกมีความรักต่อพ่อและลูกก็รักบ้านด้วย ลูกได้รับความรู้ในเวลานี้ รายได้มากมายได้รับการศึกษา นี่จะต้องมีความสุข ลูกนั้นธรรมดาอย่างสมบูรณ์ โลกไม่รู้ว่าพ่อมาและพูดความรู้นี้ พ่อผู้เดียวมาและบอกลูกๆถึงสิ่งใหม่เหล่านี้ทั้งหมด โลกใหม่ถูกสร้างขึ้นผ่านการศึกษานี้ที่ไม่มีขีดจำกัด มีการวางเฉยในโลกเก่า ลูกๆมีความสุขจากการมีความรู้ในตัวเอง ลูกต้องจดจำพ่อและบ้าน ทุกคนต้องกลับบ้าน พ่อจะพูดกับทุกคนว่า ลูกๆ พ่อได้มาเพื่อไถ่ชีวิตของการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิตแก่ลูก แล้วทำไมลูกจึงลืมเล่า? พ่อคือพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดของลูก พ่อได้มาเพื่อสอนราชาโยคะแก่ลูก ดังนั้นลูกจะไม่ทำตามศรัทธาหรือ? มิฉะนั้นก็จะมี การสูญเสียอย่างใหญ่หลวง นี่คือการสูญเสียที่ไม่มีขีดจำกัด หากลูกปล่อยมือของพ่อ ลูกก็จะสูญเสียรายได้ของลูก อัจชะ ราตรีสวัสดิ์ โอม ชานติ

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. กลับมาน่ารักที่สุดด้วยการมีการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียว ในขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมาและทำการกระทำ ผิดแผกที่จะคงอยู่ในการจดจำระลึกถึง อยู่ใน การจดจำระลึกถึงพ่อ และคงอยู่อย่างมีความสุขและเปี่ยมบาน
2. ทำตามการกำหนดของพระเจ้าในทุกย่างก้าว และในขณะที่ทำทุกการกระทำ อย่าได้หยิ่งยโส (มีความซบเซาซึ่งของสำนักที่เป็นร่าง) อย่าทำการกระทำที่ไม่ดีใดๆ อย่าได้สับสน

พร: ขอให้ลูกเป็นแสงที่เบาสบายอย่างสม่ำเสมอ และคงอยู่อย่างมั่นคงในสภาพที่สูงในขณะที่ทำการกระทำที่ธรรมดา
พ่อใช้ร่างที่ธรรมดาและพูดและเคลื่อนไหวในลักษณะเดียวกับที่ลูกทำ ดังนั้นแม้ว่าการกระทำจะธรรมดา แต่สภาพของท่านคงสูงส่ง ในท่านเองเดียวกันสภาพของลูกๆด้วยต้องอยู่สูง กลายเป็นแสงที่เบาสบาย คงอยู่อย่างมั่นคงในสภาพที่สูงขณะทำการกระทำที่ธรรมดา มีสำนักที่รู้อย่างสม่ำเสมอว่า: "ฉันคืออวตารผู้ที่ได้จุติลงมาเพื่อทำการกระทำที่สูงส่ง" แล้วการกระทำที่ธรรมดาก็จะเปลี่ยนไปเป็นการกระทำทางจิต

คติพจน์: เพียงผู้ที่ทำให้สายตาและทัศนคติของพวกเขาเป็นสำนักเป็นดวงวิญญาณเท่านั้น ที่สามารถดูดซับความบริสุทธิ์ได้อย่างง่ายดาย

*** โอม ชานติ ***

ด้วยจิตใจที่เต็มไปพลังของลูก จงทำงานรับใช้ของการให้สะกาศ

ยิ่งลูกทำให้ตนเองไม่วางเว้นในการรับใช้ด้วยจิตใจของลูกมากเพียงใด มากตามนั้นที่ลูกจะกลายเป็นผู้เอาชนะมาอย่างง่ายดาย อย่าได้หลงใหลเกี่ยวกับสิ่งนี้เพียงเพื่อตัวลูกเอง แต่จงทำงานรับใช้ของการเปลี่ยนแปลงผู้อื่นด้วยความปรารถนาดีและความรู้สึกที่บริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน ขอให้มีความสมดุลของความรู้สึกที่บริสุทธิ์เหล่านั้นด้วยความรู้นี้ ด้วยความรักและโยคะ ลูกได้กลายเป็นผู้ให้คุณประโยชน์แล้ว เวลานี้จงกลายเป็นผู้ให้คุณประโยชน์โลกที่ไม่มีขีดจำกัด